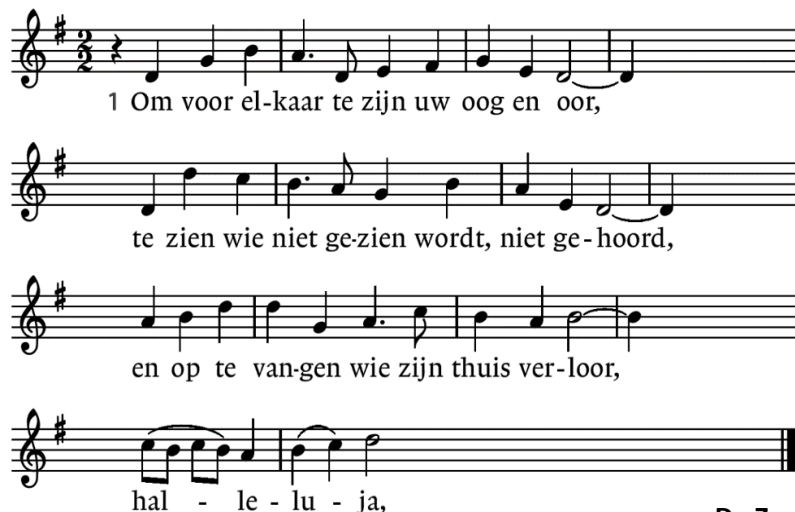

Zeven werken van Barmhartigheid

BEZINNING 'De gevangenen bezoeken' 31 maart 2021

Lied 973

1 Om voor el-kaar te zijn uw oog en oor,
te zien wie niet ge-zien wordt, niet ge-hoord,
en op te van-gen wie zijn thuis ver-loor,
hal - le - lu - ja,

2 om voor elkaar te zijn uw hand en voet,
te helpen wie geen helper had ontmoet:
wie dorst of hongert wordt getroost, gevoed,
halleluja,

3 om voor elkaar te zijn uw hart en mond,
om op te komen voor wie is verstomd,
voor wie gevangens zit of is gewond,
halleluja,

4 roept U ons, Christus, uw gezicht te zijn,
gerechtigheid en vrede, brood en wijn,
uw liefde, hoop, geloof – uw zonneshijn.
Halleluja!

Een cel met uitzicht

Mijn huis is nu een cel,
Mijn naam is nu een nummer
Mijn leven is een hel
Vogels kan ik horen zingen
Maar hier zie ik weinig dingen
slechts tralies en muren
lang zal het nog duren
Sterren kijken mij aan in donkere nachten
als 's morgens mijn ogen ontwaken
Denk ik, zal ik ooit de hemel raken?
Toch hoop ik
dat de zon voor mij weer zal schijnen
dat heb ik te wensen
er zijn hier zovél grenzen
of zijn dat onvervulbare wensen.

Uit: *Cel met Uitzicht* 1996

De Zeven Werken van Barmhartigheid

*De hongerige voeden, de dorstige laven, de naakte kleden
de vreemdeling herbergen, de zieke verzorgen, de gevang
bezoeken, de dode begraven: in zeven kwatrijnen, met een*

Hij hing op straat rond. Ik had geen idee
wat hij daar deed. Beleefd vroeg ik hem mee
en bij het eten kwam hij langzaam los
en nam hij ook het woord. Dat hebben we geweten.

Vooraf bij een paar glazen mooie wijn:
toen hij een aantal diepe dingen zei
vielen alle gesprekken op hun plaats
en zagen we de dwarsverbanden. Eindelijk.

Ik wilde iets terugdoen en ik had een jas
die ik niet nodig had en die hem iets te groot was,
maar ik heb aangedrongen en hij was zo vriendelijk
om net te doen alsof het ding hem paste.

En het werd laat. Ik zei, blijf hier logeren,
en neem de tijd met ons. We kijken morgen weer
met nieuwe ogen naar alle verhalen:
er valt nog zoveel van elkaar te leren

Hij had het zwaar. Wat stuk was, greep hem aan:
hij is er vrijwel helemaal aan onderdoor gegaan,
geen ziekte is hem onbekend gebleven
maar wat wij voor hem konden doen, dat is gedaan.

Zijn hart was vast te groot, want de regering,
het geld, de macht en andere groeperingen
hebben hem opgepakt en ergens opgesloten
waar wij dan weer geschrokken op bezoek gingen.

En toen we later weer iets van hem hoorden
toen bleek hij afgevoerd, gemarteld en vermoord;
wat konden wij nog doen? We zijn het lijk gaan halen
en hebben hem begraven. Daar zijn vrienden voor.

*En later kwam er een bericht, via de tuinman, dacht ik:
dat iemand zei, doe dit voor iedereen - doe het voor mij.*

Menno van der Beek